

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. P.**, narozeného, bytem, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/6627/14/4S-JMK, sp. zn. SZ/956/2014/4S-JMK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/6627/14/4S-JMK, sp. zn. SZ/956/2014/4S-JMK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně,

č. j. 39415/2014/ZNO ze dne 7. 5. 2014, kterým byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči dne 18. 2. 2014, pod č. j. 22106/2014/ZNO.

Rozhodnutí žalovaného žalobce považuje za nezákonné, neboť jím byl zkrácen na svých subjektivních právech, a to z důvodu, že mu byl zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči, ačkoliv na ni má podle žalobce nárok.

Na podporu svého tvrzení uvedl následující:

V souladu s ust. § 8 odst. 2 písm. d) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách je podmínkou pro uznání závislosti ve stupni IV., že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že není schopen zvládat pouze 7 sledovaných životních potřeb z celkového počtu 10.

Žalobce je přesvědčen, že všechny zákonné podmínky pro přiznání změny výše příspěvku na stupeň IV. splňuje, že potřebuje každodenní dohled nebo pomoc ve všech 10 stanovených základních životních potřebách, které nezvládá sám, bezpečně a opakovaně a v obecně přijatelném standardu, že při posuzování stupně závislosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu při kombinaci fyzického, duševního a mentálního postižení nebyly dostatečně zohledněny a posouzeny schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti orientace, komunikace a péče o zdraví. To znamená, že provedené hodnocení v rámci posouzení ve věci příspěvku na péči je v těchto bodech v rozporu se skutečností. Ze shora uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně objektivně a odborně posouzeného skutkového stavu, zejména nebylo přihlédnuto k zákonným podmínkám pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a nevycházel z objektivního zdravotního postižení žalobce, tedy z toho, co je pro žalobce jako osobu s kombinací fyzického, duševního a mentálního postižení, z hlediska žalobce, možné považovat za schopnost zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014 zruší.

Pokud jde o napadené rozhodnutí, jedná se skutečně o rozhodnutí vydané žalovaným dne 1. 9. 2014, pod číslem jednacím i spisovou značkou uvedeným shora, kdy bylo skutečně rozhodnuto tak, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 7. 5. 2014 se potvrzuje.

Soud zjistil z tohoto rozhodnutí, že žalovaný v rámci odvolacího řízení nechal znovu posuzovat zdravotní stav žalobce pro účely přiznání příspěvku na péči, když posudek PK MPSV byl vypracován dne 24. 7. 2014 ve správném složení posudkové komise, když žalovaný měl za to, že PK MPSV vyšla ze všech dostupných odborných zpráv, přičemž posudková komise dospěla k závěru, že žalobce není schopen zvládat sedm ze sledovaných

životních potřeb, a to mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity, péče o domácnost.

Posudková komise přitom vyšla z lékařských zpráv, které měla k dispozici a také ze sociálního šetření provedeného úřadem práce. Pokud jde o žalobce, bylo zjištěno, že se jedná o účastníka řízení ve věku 47 let. Hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neurologické postižení – dětská mozková obrna s kvadruspasticitou lehkého až středního stupně, více na dolních končetinách a pravostranně v kombinaci s cerebrovestibulární symptomatologií. Na končetinách dominuje lehká až středně těžká spasticita, těžké paresy nebo plegie nejsou, na horních končetinách je omezena jemná motorika. S pomocí dvou osob zvládá asi tři kroky, mobilita je ovlivněna volní složkou, dlouhodobě je odkázán na elektrický vozík, který sám ovládá. Absolvoval docházku ve zvláštní škole, základní trivium zvládá a je využitelné. Komunikace dobrá. Ochotně odpovídá na dotazy, odpovědi převažují s nejistým obsahem, ale přiléhavé, pozitivně laděné, lehce dysartrická mluva. Zvládne dopis na počítači, hry, psaní rukou je pro něj obtížnější, je schopen využít facilitátory (viz počítač). Podepíše se. Z doložených vyšetření je plně orientovaný osobou místem i časem, IQ je v pásmu podprůměru a nenasvědčuje na deterioraci ani výrazný defekt kognitivních funkcí ani pozornosti a percepce. Nebyly shledány výrazné problémy se sebeovládáním ani poruchy chování. Účastník řízení je schopen bezpečně ovládat elektrický vozík a chápat pravidla silničního provozu jako chodec a k tomuto účelu je využívat (již jej delší čas využívá). Není inkontinentní.

Posudková komise uvedla, jak citováno z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že nebyla uznána u posuzovaného orientace, když posudkově se hodnotí orientace v přirozeném prostředí a v přirozených situacích, nebyla také uznána komunikace, orientační systémy ve veřejných budovách, vyplňování tiskopisů a listin, jednání na úřadech apod. není posudkově rozhodné pro základní životní potřebu komunikace, je součástí hodnocení základní životní potřeby osobní aktivity – vyřizování si svých záležitostí, která je PK MPSV uznána. Jemná motorika je narušena a omezuje účastníka řízení, avšak neznemožňuje využívat facilitujících prostředků, se kterými je schopen ovládat počítač apod.

Neuznává také péče o zdraví, neboť posuzovaný trvale nemedikuje žádné léky, v případě nutnosti se jedná o akutní stav, který není posudkově rozhodný, protože se nejedná o každodenní nutný úkon. Duševní postižení je v pásmu lehké subnormy, nejedná se o závažnější stupeň mentální retardace, který by byl objektivním podkladem k nezvládnutí této potřeby.

V rozhodnutí žalovaného je pak uvedeno, že na základě zhodnocených skutečností ministerstvo dospělo k závěru, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání, a proto rozhodlo na základě návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči podaného dne 18. 2. 2014 a nového posouzení zdravotního stavu účastníka řízení ze dne 24. 7. 2014, kdy byl PK MPSV zhodnocen v rozsahu potřebném pro účely odvolacího řízení a nové posouzení závislosti osoby bylo stanoveno na základě dostatečně doložené a v průběhu odvolacího řízení doplněné zdravotní dokumentace a na základě poznatků z vyšetření účastníka řízení při jednání PK MPSV dne 24. 7. 2014. Z posudkového hodnocení vyplývá, že zdravotní stav účastníka řízení a jeho funkční důsledky byly pro účely

stanovení posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr.

Ministerstvo, jak v rozhodnutí uvedeno, konstatuje, že posudek PK MPSV byl vypracován ve vztahu ke všem námitkám uvedeným v odvolání. Z posudku je zřejmé, z čeho PK MPSV při jeho vypracování vycházela, jak podklady a jí samotnou zjištěné skutečnosti hodnotila. Posudek byl vypracován komisí v řádném složení a obsahuje odůvodnění míry závislosti účastníka řízení. Z posudku je rovněž patrné, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu dostatek podkladů a tyto doplnila poznatky z vlastního vyšetření účastníka řízení při jednání dne 24. 7. 2014 a skutečnostmi sdělenými osobou doprovázející účastníka řízení. Pro účely hodnocení závislosti osoby bylo rovněž zhodnoceno provedené sociální šetření ze dne 19. 2. 2014, kdy byla zjišťována schopnost samostatného života účastníka řízení v jeho přirozeném sociálním prostředí (v místě bydliště). Z hlediska zákona o sociálních službách je podpůrným prostředkem při posuzování stupně závislosti posudkovými lékaři. Bylo prováděno formou pozorování a rozhovoru s účastníkem řízení v přítomnosti osoby poskytující péči. Sociální pracovník při svém hodnocení vycházel z informací, které získal v aktuálním čase, tedy v časovém úseku samotného provádění sociálního šetření.

Ministerstvo zhodnotilo, že mezi podklady pro rozhodnutí nejsou rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro rozhodování. Vyhodnotilo, že posudkový závěr je náležitě zdůvodněn a PK MPSV se v něm vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Proto po prostudování vyžádaného posudku dospělo k závěru, že posudkový závěr lze považovat za úplný a přesvědčivý.

Žalovaný se také vyjádřil písemně k žalobě žalobce, kdy uvedl v podstatě tytéž skutečnosti jako v odůvodnění rozhodnutí, tj., že vyšel při rozhodování z posudku PK MPSV ČR, pracoviště v Brně ze dne 24. 7. 2014, kdy posudková komise měla dostatek podkladů při rozhodování a vyhodnocení zdravotního stavu žalobce, a to ať už jde o lékařské zprávy či provedené sociální šetření, když s posudkem PK MPSV ze dne 24. 7. 2014 se žalovaný ztotožnil a pokládal tento posudek za posudek přesvědčivý, posudek řádně hodnotící zdravotní stav žalobce a z něho plynoucí schopnost zvládat či nezvládat základní životní potřeby.

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spisy obou správních orgánů, tj. Úřadu práce i žalovaného, v nichž je založeno posouzení zdravotního stavu pro účely příspěvku na péči žalobce posudkovým lékařem Úřadu práce i PK MPSV ČR, pracoviště v Brně ze dne 24. 7. 2014, dále pak sociální šetření i rozhodnutí obou správních orgánů.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 13. 4. 2016, kterého se osobně zúčastnil žalobce i jeho doprovod, jeho sestra paní M. B., která uvedla, že s péčí o žalobce vypomáhá. Tato sdělila, že žalobce žije ve větším jednopokojovém bytě se svou matkou, která se o něho stará a sestra žalobce chodí vypomáhat, protože mamince je již 86 let. K úkonům, které nebyly žalobci uznány, uvedla následující.

Pokud jde o orientaci, sdělila, že žalobce převážnou dobu týdne tráví v bytě. V bytě je schopen se orientovat, rovněž tak v přízemí domu, kde bydlí, kam se běžně dostane, neboť je bezbariérový. V okolí domu je parčík, tam by byl žalobce také schopen se zorientovat. Těžko by však mohl jet na invalidním vozíku sám do města, protože je tam mnoho uliček a žalobce by těžko našel cestu zpátky. Žalobce se během dne dívá na televizi, hraje počítačové hry, sestra, jak sdělila, si ho brává také k sobě domů na návštěvy, aby se dostal trochu mezi lidi. Dříve s ním chodila také plavat do bazénu, to dnes už nejde, chodí s ním alespoň do posilovny, aby se nějak udržoval. Pokud jde o sluch žalobce, drobné problémy žalobce má, jmenovaná s ním chodí k lékaři, když však na něho mluví, běžně se dorozumí, žádná sluchadla nepoužívá. Pokud jde o zrak, nosí brýle na čtení. Žalobce má však zpomalené reakce.

K dalšímu úkonu, a to komunikaci uvedla, že běžnou řečí se žalobce domluví, hůře leccos chápe, přes počítač komunikovat nedokáže, hraje na něm pouze hry. Pokud jde o mobilní telefon, dokáže zavolat, ovšem pouze těm lidem, které má uloženy v mobilu a ví, pod jakým číslem. Jedná se však pouze o jeho nejbližší nebo asistentku. Má totiž asistentku z charity, ta za žalobcem dochází tak obden, většinou za ním přijde, když chce žalobce někam jít a ona ho tam doprovází. Někdy přijde asistentka s návrhem, že by s žalobcem mohli mít nějakou aktivitu, a pak ji společně zrealizují. Pečovatelka je mladá žena se dvěma dětmi předškolního věku. Jedná se o placenou službu a měsíčně v průměru stojí kolem 3.000 Kč. Je to dáno počtem hodin, které s žalobcem stráví. Pokud pak jde o péči o zdraví, žalobce pravidelně žádné léky nebere, tedy léky, které by mu předepisoval lékař. Pokud by však onemocněl, sám by nebyl schopen si léky dávkovat, musela by to zajistit rodina.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči stanoví část druhá, hlava I., ust. § 7 zákona o sociálních službách. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v ust. § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8.

Stupeň závislosti posuzuje podle ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách na základě žádosti správního orgánu I. stupně příslušný orgán Okresní správy sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení potom Ministerstvo práce a sociálních věcí, které má pro tento účel zřízeny, resp. využívá, posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková komise MPSV při posouzení stupně závislosti zpracovává posudek ve formě kvalifikovaného podkladu pro rozhodnutí, v němž je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13. 2. 2010, č. j. 3Ads 77/2009-60, dostupný na www.nssoud.cz), na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoli odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezbavuje je to povinnosti hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6Ads 143/2009-60, dále rozsudek č. j. 3Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz). Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení zabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (které platí jak pro posudek v prvoinstančním, tak i v odvolacím řízení). Správní orgán musí vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření, popř. výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4Ads 50/2009-63, dostupný na www.nssoud.cz). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči.

Soud konstatuje, že v daném případě se žalovaný v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. PK MPSV následně postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku byly zohledněny jak výsledky sociálního šetření, tak zdravotní dokumentace žalobce doložená nálezy ošetřujících lékařů (praktického lékaře, zprávy z psychologického vyšetření, z rehabilitace, neurologického vyšetření).

Pokud žalobce v žalobě namítá, že nebyly řádně zhodnoceny úkony, které nezvládá, a to orientace, komunikace a péče o zdraví, s tímto soud nesouhlasí.

Soud nezpochybňuje, že ne všechny aktivity základních fyzických potřeb žalobce s ohledem na jeho zdravotní stav zvládá zcela bez obtíží, je však nutné přihlédnout k tomu, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se pro účely přiznání příspěvku na péči podle ust. § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb. k zákonu o sociálních službách považuje takový stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, nikoliv jakákoliv porucha funkčních schopností.

Soud se s posudkem PK MPSV ČR ze dne 24. 7. 2014 ztotožnil, neboť se všemi předloženými podklady se posudková komise řádně vypořádala a své závěry řádně zdůvodnila a soud tedy uzavírá, že tento posudek naplňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti

a celistvosti, které vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4Ads 57/2009-53, dostupný na www.nssoud.cz), a proto soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce vyžaduje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc, dohled nebo péči při 7 základních životních potřebách (mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity, péče o domácnost), podle ust. § 8 zákona o sociálních službách však není považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV. (úplná závislost), když dle tohoto zákonného ustanovení takováto osoba, tedy závislá ve stupni IV. je osoba, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 8 nebo 9 základních životních potřeb a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.

Toto v případě žalobce, jak soud uvedl, prokázáno nebylo, neboť pokud jde o základní životní potřebu v oblasti orientace, z přílohy č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb. vyplývá, že pokud jde o orientaci, za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

Pokud jde o žalobce, je schopen se zrakem i sluchem orientovat, orientovat se v obvyklém, tedy známém prostředí, kde žije, což nepopřela ani jeho sestra, která k jednání přijela jako doprovod s žalobcem, když uvedla, že je schopen se po bytě, kde žije s matkou, orientovat, také v přízemí domu, kde žije a v nejbližším okolí domu, když dle názoru soudu k tomuto má i přiměřené duševní kompetence, ale i schopnost rozeznávat zrakem a sluchem.

Pokud pak jde o další životní potřebu, u níž žalobce tvrdil, že ji sám nezvládá, a to komunikaci, v příloze č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb. je uvedeno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, a porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

Dle názoru soudu je schopen žalobce komunikovat, neboť mluvenou řečí, i když pomaleji, komunikuje, je schopen komunikovat i prostřednictvím mobilního telefonu, tak jak uvedla jeho sestra.

Pokud pak jde o další základní životní potřebu, a to péči o zdraví, u níž žalobce rovněž tvrdil, že ji nezvládá, v příloze č. 1 k vyhl. č. 505/2006 Sb. je uvedeno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

U žalobce není lékařem předepsána řádná každodenní péče o zdraví, nebere žádné pravidelné léky, takže v tomto směru žádnou pomoc nepotřebuje, a pokud by došlo u něho např. k onemocnění virózou apod., v tomto případě se nejedná o pravidelné užívání léků, ale o jednorázovou, např. týdenní potřebu.

Soud zde tedy uzavřel, že bylo prokázáno, že zdravotní stav a z toho plynoucí schopnost zvládat základní životní potřeby u žalobce odpovídá dle § 8 odst. 1 písm. c) stupni III. těžká závislost, nikoliv stupni IV.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce věci neměl úspěch, náklady řízení mu přiznány nebyly, pokud jde o žalovaného, žádné náklady nad běžnou úřední činností mu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. dubna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně